

LUDOVICIN PIANO

Lucy Stevenson Ewell
kirkon lehdet
(Perustuu tositapahtumaan)

Togo on pieni maa Länsi-Afrikassa.

21

Nykyään siellä on 21 seurakuntaa.

Comment ça va?

Je vais bien, merci.

Togon virallinen kieli on ranska.

Ludovic otti muutamia kokoontaitettavia tuoleja ja kantoi ne kadun toiselle puolelle. Oli sunnuntai, ja kirkko alkaisi pian. Talossa, jossa he pitivät kirkon kokouksia Togossa, ei ollut riittävästi istumapaikkoja. Niinpä Ludovic toi aina tuoleja isoisänsä talosta.

"Miksi haluat jättää hienon kirkon ja mennä pieneen hökkeiliin?" joku huusi hänen peräänsä. "Teidän kirkossa ei ole edes penkkejä!" joku toinen sanoi nauraen.

Ludovic ei ollut kuulevinaan. *Minun pitää vain jatkaa sen tekemistä, mikä on oikein*, hän ajatteli.

Ludovic oli saanut tietää kirkosta ensimmäisen kerran ollessaan kymmenvuotias. Nyt hän oli 12-vuotias. Hänet ja hänen perheensä oli kastettu hiljattain. Hänellä oli pappeus, ja hän auttoi sakramentin jakamisessa. Hän jopa säästi osan lounasrahoistaan ostaakseen leipää sakramenttia varten joka viikko. Ludovic palveli mielellään taivaallista Isää.

Kun kirkon oli aika alkaa, pieni huone oli täynnä. Jotkut istuivat tuoleilla, joita Ludovic oli tuonut. Toiset seisoivat.

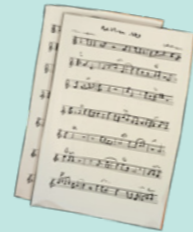
Kokous alkoi laululla. "Israel, Israel, Luoja kutsuu", Ludovic lauloi. Hänestä oli mukavaa laulaa kirkossa.

Kirkon jälkeen Ludovic hyräili, kun hän laittoi tuoleja pois. Hän hyräili kävellessään kotiin. Sitten hän sai ajatuksen! Hän otti esiin minikosketinsoittimensa. Ehkä hän voisi keksiä, kuinka soitetaan laulu "Israel, Israel, Luoja kutsuu"!

Ludovic hyräili melodiaa ja paineli eri koskettimia, kunnes löysi oikeat. Pian hän oli opetellut soittamaan koko laulun.

Sitten hän muisti, että hänen perheellään oli joistakin kirkon lauluista tallenteita. Hän kuunteli niitä ja opetteli soittamaan muitakin lauluja. Ludovic harjoitteli ja harjoitteli.

"Mitä jos soittaisit kirkossa, kun laulamme?" Ludovicin isä kysyi yhtenä päivänä.

Eräs lähetyssaarnaaja opetti Ludovicia lukemaan nuotteja, jotta hän voisi soittaa pianoa paremmin.

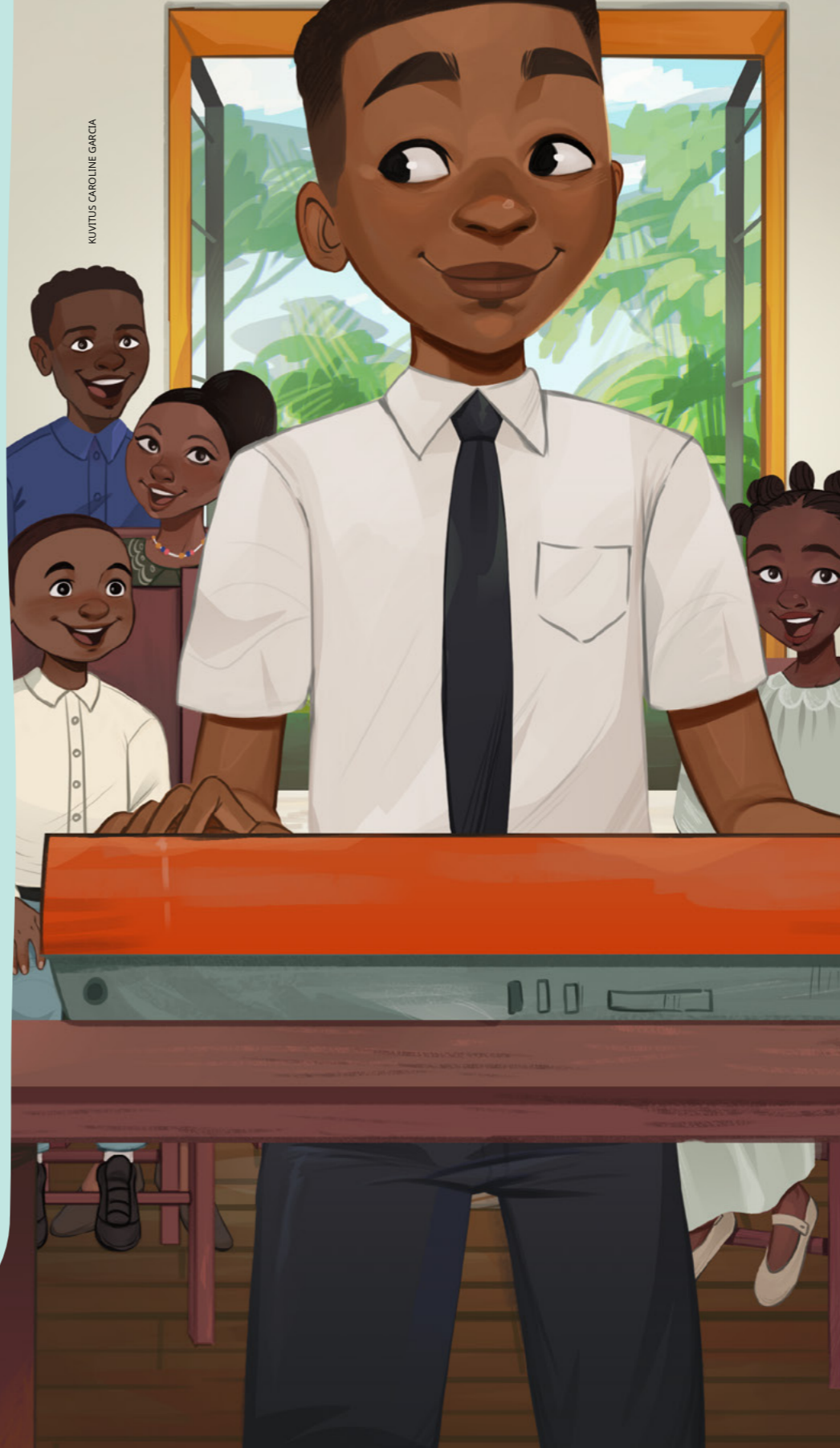

Nykyään Ludovic on aikuinen. Hän ja hänen vaimonsa Benedict kumpikin rakastavat musiikkia.

Ludovicilla on kotona oikea piano, ja hän soittaa kirkossa urkuja.

Ludovic palveli mielellään taivaallista Isää.

KUVITUS CAROLINE GARCIA

Ludovicin vatsaa kouraisi. "Olen liian ujo", hän sanoi. "Mitä jos soitan väärin?"

"Sitten vain jatkat soittamista", isä sanoi. "Sinä osaat soittaa paremmin kuin arvaatkaan."

Seuraavana sunnuntaina Ludovic ei kantanut vain tuoleja. Hän kantoi kirkkoon myös minikosketinsoittimensa. Kun oli alkulaulun aika, hän laittoi jännittyneenä sormensa koskettimille. Sitten hän alkoi soittaa. Kaikki lauloivat mukana. Ja se kuulosti tosi hyvältä!

Sen jälkeen Ludovic soitti kirkossa joka sunnuntai. Joskus hän teki virheitä. Mutta hän ei antanut periksi. Kun jokin laulu oli liian vaikea soittaa, he lauloivat ilman pianoa ja Ludovic johti laulua.

Ludovic hymyili. Hän ei välittänyt, vaikka kirkon kokouksia pidettiin jonkun kotona. Eikä hän välittänyt siitäkään, että häntä pilkattiin. Tärkeintä oli, että Ludovic käytti lahjojaan Jumalan palvelemiseen. ●